

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 712/2013-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., D., zastúpeného advokátom JUDr. R. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 3534/2004 a jeho uznesením č. k. 23 Er 3534/2004-19 zo 16. januára 2013 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE 120/2013 a jeho uznesením č. k. 6 CoE 120/2013-31 z 21. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2013 doručená sťažnosť J. M., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er 3534/2004 a jeho uznesením č. k. 23 Er 3534/2004-19 zo 16. januára 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE 120/2013 a jeho uznesením č. k. 6 CoE 120/2013-31 z 21. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 23 Er 3534/2004 v procesnom postavení povinného.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„o exekučnom titule sa... dozvedel až potom ako začalo exekučné konanie a boli mu postupne na adresu, kde predtým býval, doručované písomnosti od súdneho exekútora. Platobný výmer č. k. PV č. 2233/2003/a z 14. 8. 2003... nikdy neprevzal do vlastných rúk a nebol oboznámený ani o tom, že tento bol uložený na pošte, pričom odo dňa uloženia mala podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku začať plynúť lehota pre uplatnenie fikcie doručenia. Ako však... preukazuje doručienka pripojená k exekučnému titulu, ktorá nespĺňa predpismi predpísané náležitosti, neboli splnené podmienky pre uplatnenie fikcie doručenia. Pre tento prípad potom nemohli nastať ani účinky právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, ktoré sú jeho základnými vlastnosťami z pohľadu možnosti začatia núteného výkonu rozhodnutia. Uvedené skutočnosti mal pritom preskúmať exekučný súd ex offo už v štádiu rozhodovania o poverení súdneho exekútora podľa § 44 Exekučného poriadku - no nestalo sa tak - exekučný súd ipso facto vôbec neskúmal splnenie zákonných podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia.*

V roku 2012 sme podali návrh na zastavenie a odklad exekúcie, o ktorom exekučný súd - Okresný súd Trenčín uznesením sp. zn. 23 Er/3534/2004-19 z 16. januára 2013 rozhodol tak, že oba návrhy zamietol. Na naše odvolanie Krajský súd v Trenčíne svojím rozhodnutím sp. zn. 6 CoE/120/2013-31 z 21. mája 2013 zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie potvrdil a odvolanie proti zamietnutiu návrhu na odklad exekúcie odmietol.“

Podľa názoru sťažovateľa „*Postupom prvostupňového aj odvolacieho súdu došlo k odňatiu práva na súdnu ochranu a prístupu k súdu zo strany povinného. Odňatie možnosti konať pred súdom spočívalo v tom, že povinného súd nekonfrontoval v sporných otázkach, pričom súčasne sa s odvolacími námietkami nijakým spôsobom ani nevysporiadal... Vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nevysporiadame sa s dôvodmi zastavenia exekúcie a odvolacími dôvodmi a procesný postup pri dokazovaní došlo v materiálnom zmysle k odňatiu práva účastníka konania na prístup k súdu. Súdy sa ani len nevysporiadali so všetkými uvádzanými argumentmi a odvolacími dôvodmi, pre ktoré napádame perfektnosť doručenky a zákonnosť fikcie doručenia exekučného titulu povinnému. V tomto zmysle je tak nesprávny a arbitrárny postup súdov, ktoré nevykonali nijaké šetrenie a dokazovanie vo vzťahu k náležitostiam doručenky a okolnostiam doručenia - najmä, ak sme v návrhu na zastavenie exekúcie namietali neoboznámenie povinného s opakovaným doručením a ani s uložením zásielky na pošte. V celom rozsahu tak súdy nielenže zle a nesprávne vyhodnotili dôkazy v spise, ale najmä nevykonali potrebné dôkazy pre správne a zákonné rozhodnutie o zastavení exekúcie.“.*

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„*I. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Er/3534/2004 a uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 23 Er/3534/2004-19 zo 16. januára 2013 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoE/120/2013-31 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 CoE/120/2013-31 z 21. mája 2013 porušené.*

II. Uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 23 Er/3534/2004-19 z 16. januára 2013 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 CoE/120/2013-31 z 21. mája 2013 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Trenčín je povinný nahradiť sťažovateľovi 1.000 € ako primerané finančné zadostučinenie.

IV. Krajský súd v Trenčíne je povinný nahradiť sťažovateľovi 1.000 € ako primerané finančné zadosťučinenie.

V. Okresný súd Trenčín a Krajský súd v Trenčíne sú povinné nahradiť sťažovateľovi trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia

o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V súvislosti so zachovaním lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„Lehota na podanie sťažnosti je zachovaná, keďže od doručenia a právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu v Trenčíne neuplynuli dva mesiace. V tomto smere je tak splnená aj zákonná podmienka včasnosti podania ústavnej sťažnosti.“* Sťažovateľ však svoje tvrdenie o včasnom podaní sťažnosti nijako nepreukázal, keďže k nej nepripojil v zmysle § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde kópie napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu opatrené doložkou právoplatnosti. Po predchádzajúcej výzve ústavného súdu smerujúcej k doplneniu sťažnosti o chýbajúce náležitosti právny zástupca sťažovateľa kópie napadnutých rozhodnutí doručil. Pri ich preskúvaní ústavný súd zistil, že právny zástupca sťažovateľ na kópii napadnutého uznesenia okresného súdu vyznačil, že mu bolo doručené 7. februára 2013, a na kópii napadnutého uznesenia krajského súdu, že mu bolo doručené 11. júna 2013.

V súvislosti s uvedeným zistením ústavný súd následne zisťoval aj prostredníctvom okresného súdu, či deň doručenia napadnutého uznesenia krajského súdu je identický s dňom nadobudnutia právoplatnosti napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu. Na základe tohto postupu ústavný súd zistil a ustálil, že napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim napadnutým uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2013, pričom sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 14. augusta 2013 a ústavnému súde doručená 19. augusta 2013, teda po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013